

Motiver til Forslag til Lov.

Hvad de enkelte Data angaar, som skulle anføres, bemærkes isørigt, at det fremgaar af § 134, at det ikke er nødvendigt, at en bestemt Person anføres som Modtager; Forskriften kan fyldestgøres ved at Konnossementet udstedes til „Ordre“ eller endog til „Shændehaveren“. Med Hensyn til Bestemmelsesstedet er det fremdeles tilstrækeligt, at der angives en „Ordrehavn“, det vil sige en Havn, hvor Skipperen først faar at vide, hvorhen han skal føre Ladningen.

Naar det i Begyndelsen af Paragraffen hedder, at Skipperen paa Begæring skal udstede Konnossement, „naar Gods er indladet“, er dette at forstaa saaledes, at den enkelte Aflader først kan forlange Konnossement, naar alt hans Gods er indladet. Skipperen kan derimod vel, naar han vil, udstede Konnossementer for Godset, efterhaanden som det indlades, i Stedet for midlertidige Modtagelsesbeviser efter § 124; for Skipperen har det imidlertid sin Betydning at indlade sig herpaa, idet han derved kan blive hindret i at benytte sin Ret efter § 126 2det Stykke til at hæve Kontrakten og udløse det allerede indladede Gods, naar han ikke kan faa Konnossementerne herfor tilbageleverede.

D. L.'s § 4—2—2 paalægger Skipperen at udfærdige Konnossementet i 3 Eksemplarer, men, da der jævnlig kan blive Brug for flere, navnlig fordi Afladeren kan ønske at jende flere Eksemplarer til Bestemmelsesstedet, foreskrives det i § 133, at Konnossementet skal udstedes i saa mange Eksemplarer, som Afladeren anser fornødne. For at lette Omsetningen gives der derhos Afladeren Ret til at forlange Konnossement for alt det indladede Gods under Et eller særskilt for enkelte Dele deraf, idet der ved Overdragelsen af hvert enkelt Konnossement kan disponeres særskilt over den Del af Godset, hvorfor det er udstedt. For at gøre det bekvemmere for Skipperen og fritage ham for Bryderiet og Tidsspillet med at skrive Konnossementerne, paalægges det paa den anden Side Afladeren at forelægge Skipperen de fornødne Eksemplarer af Konnossementet færdige til Underskrift, hvilket isørigt i Praxis allerede nu almindelig sker. Skipperen behøver herefter kun at undersøge Rigtigheden af de ham til Underskrift forelagte Optegnelser, sammenholde dem med de muligvis, jfr. § 124, tidligere udfærdigede Modtagelsesbeviser, som han samtidig maa sørge for at faa tilbageleverede, og efter Omstændighederne ved Paategning paa Konnossementerne tage de Forbehold, hvorom der kan være Spørgsmaal, jfr. §§ 120, 122, 125, 144, 146 og 147. Konnossementerne bør selvfølgelig forelægges

og udfærdiges i rette Tid, jfr. § 125. — At Skipperen maa have et Eksemplar af Konnossementet, om ikke for andet saa til egen Efterretning, er naturligt. Naar henses til, at der ofte ikke vil være oprettet noget Certeparti, i hvilket Tilfælde Konnossementet kommer til at danne det eneste skriftlige Fundament for Bortfragterens Krav, og at det, bortset herfra, kan være af Betydning for Skipperen at have et skriftligt Bevis mod Afladeren for, hvad der virkelig er afskibet, bl. a. hvis der skulde være Uoverensstemmelse mellem de forskellige Eksemplarer af Konnossementerne, men navnlig til, at Konnossementet er Grundlaget for hans Rettigheder overfor Modtageren, jfr. § 144, — vil det imidlertid findes rigtig, naar det i § 133 bestemmes, at Skipperen kan forlange et af Afladeren medundertegnet, og saaledes af denne godkendt, Eksemplar af Konnossementet. Om et saadant Eksemplar betegnes som Genpart eller Kopi, er isørigt naturligvis ligegyldigt. — Det kunde synes at være overflødig at tilføje, som det er i § 133, at Skipperen ikke maa udstede Konnossement for Gods, som endnu ikke er indladet; det er jo nemlig ikke Meningen, at Overtrædelsen af dette Forbud skulde medføre Strafansvar, og det følger af Rettsforholdets Natur, at den Skipper, som handler imod det, ikke kan blive fri for at være ansvarlig efter det udstedte Konnossements Indhold overfor den godtroende Erhverver af dette, om han end kan bevise, at Varerne ikke ere blevne indladede. Erfaringen viser imidlertid, at det turde være praktisk hensigtsmæssigt at optage en udtrykkelig Advarsel af det angivne Indhold.

Tallet af de udstedte Eksemplarer maa nødvendigvis angives i Konnossementets Tekst, se særlig § 141, og det behøver ikke at forklæres, at Teksten i alle Eksemplarer skal være ligelydende, altsaa ogsaa affattet i det samme Sprog. Naar der herfra i 2det Stykke gøres den Undtagelse, at Afladeren kan forlange, at de forskellige Eksemplarer i selve Teksten betegnes som første, andet, tredje osv., indføres herved en ny, fra de hidtil her i Danmark gældende Regler afvigende, Ordning, hvorfor det formentes at vigtige praktiske Hensyn tale. Betydningen heraf vil dog først nærmere kunne paavises ved Behandlingen af §§ 140, 141 og navnlig 165.

Bestemmelserne i § 134, 1ste Stykke, om at et Konnossement kan udstedes saavel til en bestemt Person eller til bestemt Person eller Ordre som til Shændehaver, ligesom at det kan endosses eller ved Paategning overdrages til bestemt Person eller in